

The Ways of Righteousness #1 Vanhurskauden tiet, osa 1

Hei kaikki,

Viime lauantaiamuna Barb nukkui pitkään, Chris oli ylhäällä, hänet oli kylvetetty ja hän katsoi kristillistä suosikkiohjelmansa televisiosta samalla kun pelasi tablettitietokoneellaan ja minä siivosin keittiötä tehtyäni Chrisille aamiaista. Keittiön ikkunassa meillä on säleverhot - ne ovat vaakasuorat, puiset ja noin kaksi tuumaa (5 cm) leveät, hieman taitetun valkoiset väriltään ja niiden vasemmalla puolella on säätötanko, jonka avulla käännämme ne kiinni illalla ja auki päiväksi, ja vedämme oikealla puolella olevasta narusta, jolla nostamme ne ylös nähdäksemme esteettä ikkunasta ulos.

Koska ne ovat keittiön ikkunan säleverhot, ne keräävät rasvaa ja pölyä ajan myötä, ja koska olen aina ensimmäisenä ylhäällä aamulla, minä olen yleensä se, joka kääntää ne kiinni-asennosta, mikä paljastaa jokaisen puusäleen päällä olevan töryn, auki päivää varten, mikä kätkee lian. Poissa silmistä, poissa mielestä.

Viimeisen kuukauden aikana ollessani keittiön tiskialtaan äärellä ajattelin itsekseni: "Jonkun tosiaan täytyy puhdistaa nuo. Koskakohan Barb saa sen aikaiseksi." (Olen vain rehellinen, lol). Tänäkin kerran minä olin se 'joku'. En kestänyt niitä enää. Chris oli onnellinen, Barb nukkui, aamiainen oli ohi. Avasin salvan kiinnikkeen, vedin säleverhot pois, laskin ne tiskipöydälle ja suihkutin niiden päälle runsaasti rasvaa poistavaa puhdistusainetta, jonka annoin vaikuttaa useita sekunteja ennen kuin pyyhin ne puhtaaksi paperipyyhkeellä.

Kun olin saanut verhot takaisin paikoilleen, pyyhkäisin kevyesti niitä jäljelle jääneitä laikkuja, joita en ollut huomannut. Ajattelin itsekseni: "Kauankohan Barbilta kestää huomata, että puhdistin säleverhot." Heti kun tuo ajatus nousi mieleeni, kuulin Herran kysyvän minulta: "Mitä aiot sanoa hänelle siitä, miksi puhdistit säleverhot?" Vastaukseni oli välitön: " Koska ne täytyi puhdistaa...", mutta tuo viimeinen sana hiipui ajatuksistani kuin auto, josta loppuu bensa ja joka liukuu hitaasti tien sivuun pysähtyen. Olin vastannut ennen kuin olin täysin tajunnut, että Herra kysyi asiaa syystä ja minä tiesin, mikä se syy oli - Hän koetteli sydämeni motiiveja vanhurskauden kannalta, vai löytäisikö Hän ylpeyttä.

Hänen edessään voi kertoa vain totuuden. Hän on kuin maailman täydellisin valheenpaljastuskone, universaali totuusseerumi, koska Hän Itse on Totuus - kun Hän kysyy jotakin, totuus siitä, mitä sydämessä on, tulee esiin. Se on lempeää, ja kuitenkin perusteellista, ja kivuliasta ainoastaan, jos ei ole oppimiskykyinen, on ylpeä, itsepäinen, yrittää peittää jotakin sydämessään tai vihaa väärässä olemista. Lyhyesti sanoen, jos ei rakasta vanhurskautta, vetäytyy pois Totuudesta, mutta jos rakastaa vanhurskautta, ryntää valoon tullakseen ojennetuksi.

Hänen edessään totuus tapahtuu ja on voimaton estämään sen tuloa esiin sydämestäsi
Hänen tutkimisensa valoon - omat motiivit vain pulpahtavat pinnalle niin kuin isoäidin
taikinanyytit, kun ne ovat läpikypsiä. On 'kypsää kauraa', eikä voi tehdä asialle yhtään
mitään.

Vaihdoin vastaukseni heti totuuteen: "Hyvä on, totuus on se, etten kestänyt enää sitä,
että ne olivat niin likaiset." Ja sitten Hän vastasi: "Mutta olisit sanonut Barbille, että
teit sen suosionosoituksena hänelle, koska ne piti puhdistaa ja tiesit, että hänen olisi
vaikea ottaa verhoja alas." "Kyllä. Anteeksi", myönsin. "Ok. Olet kasvanut vähän
tänään." Ja se oli siinä. Hän oli hiljaa ja minulle jäi rakastamani lämmin tunne Hänen
läsnäolostaan ja se oli voimistunut, koska olin kasvanut ihan vain vähän lisää.

Olen sydämessäni päättänyt sen, että kun Barb kysyy, koska puhdistin sälekaihtimet ja
miksi, kerron hänelle peittelemättömän totuuden. ei mitään kaunistelua omaksi
edukseni tai siksi, että näyttäisin sankarilta - tein sen, koska likaiset sälekaihtimet
häiritsivät minua. En kestänyt tilannetta enää. Niiden pesemisen syynä oli puhtaasti
oma intressini. Se oli totuus. En tehnyt sitä hänen vuokseen. Enkä siksi, miltä talo
näytti. En siksi, koska se täytyi tehdä. Ne häiritsivät minua kun olivat niin likaiset
enkä kestänyt enää. Sen aion kertoa Barbille. (Hän ei ole vielä huomannut niiden
olevan puhtaat)

Kun Jumala tuomitsee

Kristuksen tuomioistuin on se, minkä koin yllä, mutta täällä maan päällä. Tämä on
sitä, mitä tapahtuu 1. Joh. 1:9:ssä: - jos me tunnustamme (myönnämme) syntimme,
Hän antaa meille meidän syntimme anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä
(engl. Raamattu: epävanhurskaudesta). Jos on viisas, elää tällä tavoin, niin että kun
kuolee, sydämen motiivit ja teot tulevat olemaan täysin ajan tasalla eikä itsellä ja
Hänellä ole kuin vähän asioita käsiteltävänä sillä hetkellä. Joidenkuiden elämä täytyy
esittää kuin pitkään jatkuva tv-sarja, koska hän harvoin tuomitsi itsensä omien
motiiviansa suhteen tässä elämässä eikä ollut riittävän herkkiä Totuudelle ollakseen
rehellinen sen suhteen, miten ja miksi toimi kuten toimi.

Kaksi naista oli ollut parhaita ystävyksiä 15 vuoden ajan, kunnes eräänä päivänä
ystävä nro yksi lähetti sähköpostia noin tusinalle yhteistä ystävää asiasta, joka itse
asiassa oli hyvin tunnettu 'valeuutinen'. Ystävä nro kaksi lähetti sähköposti takaisin
päin todeten sen faktan, että ystävä oli lähettänyt valeuutisen, valheen koskien
erästä ihmistä ja tilannetta. Hän luuli, että tämä ystävä arvostaisi sitä, että sai tietää
asiasta niin että hän voisi korjata virheensä kaikille niille, joille lähetti viestinsä. Sen
sijaan ystävä nro 1 loukkaantui vastaten ystävänsä, että esitetty periaate oli totta,
vaikka juttu olisikin valhetta. Ystävä nro kaksi pyysi anteeksi sanoen, että hän yritti
vain olla avuksi ajatellen, että jokainen haluaisi tietää, jos olisi levittänyt valhetta
vahingossa - mutta ei, ystävä nro yksi irtisanoi ystävyys ja kieltäytyi vastaamasta
ystävän nro kaksi tekstiviesteihin ja puheluihin jopa viikkoja tuon viestinvaihdon
jälkeen. Ystävä nro kaksi oli ymmärrettävästi surun murtama ja ihmetteli mitä oli
tehnyt väärin. Vastaus: ei mitään.

Ystävä nro yksi halusi enemmän olla oikeassa kuin vanhurskas. Haluammeko me olla oikeassa vai olla vanhurskaita?

Nälkä ja jano; uskova vai opetuslapsi?

Raamatussa näkee odotetun edistymisen jonkun elämässä alkaen siitä, että joku uskoo Jeesukseen ja siitä lähtien hänestä tulee opetuslapsi. Opetuslapsi on määritelmän mukaan 'oppija'. Vuosia ihmiset ovat kiistelleet jakolinjasta niiden välillä, jotka kutsuvat itseään kristityiksi, jotka saattavat olla tai olla olematta uskovia sekä niiden välillä, jotka ovat aitoja opetuslapsia eläen elämänsä loppumattomassa oppimisprosessissa sen suhteen, kuinka olla enemmän Kristuksen kaltainen vaeltaessaan Hänen kanssaan tämän elämäksi kutsutun prosessin halki.

Yksi Jeesuksen opetuslapsen piirteistä on se, jonka Hän totesi Matt. 5:6:ssa: "Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan." Onko uskovalla vanhurskauden nälkä ja jano elämässään vai ei, paljastuu ajan ja sydämen pienten päätösten myötä. Oikeat päätökset siirtävät hänet yhä suurempaan totuuteen ja läpinäkyvyyteen ja sen tähden suurempaan kasvuun opetuslapsena, kun taas ne päätökset, jotka ovat puolinaisia totuuksia tai jotka esittävät hänet suotuisammassa valossa (ylpeys) vahvistaa, että hän on pelkkä uskova, ainakin noilla tietyillä alueilla.

Jeesuksen Matt. 5:6:ssa nälästä ja janosta käyttämä sanat ja aikamuoto ovat luonteeltaan jatkuvia. Hän ei puhu siitä, että joku haluaa aterian ja sitten kun on syönyt sen, on tyytyväinen. Hän puhuu jatkuvasta nälästä ja janosta, jotka tyydyttyvät prosessin puitteissa, aivan kuten hienon aterian aikana ne tyydyttyvät, mutta haluat lisää - elät jatkuvan, koskaan päättymättömän tyydytyksen alueella.

Voisimme sanoa, että kyse on syömisen tai päivällisen nauttimisen teosta. Syöminen olisi ruoan syömistä nopeasti tuskin maistaen sen makua tai päivällisen nauttiminen, joka vie aikaa ja jossa maistellaan jokaista suupalaa, jokaista aterian tarjoamaa makuvivahdetta. Jeesus puhuu siitä, että elää nauttimalla vanhurskaus-päivällistä. Rakastaa sen makua elämässämme. Rakastaa niitä vivahteita, joita nauttimisemme Hänessä paljastaa. Haluaa vanhurskautta enemmän kuin olemista oikeassa.

Ja sen tähden kun Barb lopulta kysyy säleverhoista, olen vanhurskas vastauksessani: en kestänyt niitä enää, joten pesin ne!

Jatkamme tästä ensi viikolla, siihen saakka siunauksin,
John Fenn
www.cwowi.org and email me at cwowi@aol.com

The Ways of Righteousness #2
Vanhurskauden tiet, osa 2

Hei kaikki,

Eräänä päivänä yksi työntekijöistä tuli vartin verran myöhässä töihin ja käveli sisään kokoukseen, joka oli alkanut tasan kello 9 ja jossa tällä naisella oli tärkeä osa hoidettavana. Haluamatta nolostuttaa naista kaikkien edessä hänen pomonsa veti naisen syrjään kokouksen jälkeen ja sanoi: "Olit tänään myöhässä. Alku oli todella ongelmallista sinun vuoksesi." Naisen vastaus oli: "Ei voinut mitään. Matkalla tänne oli tietyö, joka ruuhkautti liikenteen mailien matkalla." Vastasiko hän vanhurskaudesta käsin?

Totuus on se, että nainen oli täysin tietoinen tietyöstä, koska se oli ollut käynnissä viikkojen ajan ja vain yksi kaista oli käytössä ja se oli aiheuttanut ruuhkia joka aamu jokaisen työmatkalla. Nainen tiesi asian, eikä siitä huolimatta ollut muuttanut aikatauluun tuon aamun hyvin tärkeää kokousta varten. Hän ei antanut asianmukaista arvostusta kokoukselle omissa ja pomonsa silmissä ja tietoisesti asetti kaikki muut vaikeaan ja noloon tilanteeseen pakottaen nämä selittelemään hänen puolestaan. Sitten nainen syytti asiasta tietyötä. Hänen pomonsa sanoi: "Olen pahoillani pitkän työmatkan vuoksi, mutta älä anna sen tapahtua uudelleen." Nainen kertoi valkoisen valheen, kuten sanotaan, ja pääsi pälkähästä, mutta se oli siitä huolimatta valhe. Ei vanhurskautta.

Hän väisti totuuden, vaikka hänen pomonsa tunsu reitin ja tiesi sen varrella olevasta tietyöstä eikä pitänyt arvossa sitä, että nainen ei ottanut vastuuta elämästään. Pomon silmissä nainen lankesi muutamassa kohdassa, koska ei ottanut vastuuta. Lopulta kävi niin, että naista ei ylennetty ja aluksi hän syytti Jumalaa, koska oman arvionsa mukaan hän teki ahkerammin töitä kuin muut eikä hän tiennyt mitä Jumalalla oli häntä vastaan, kun taas toiset, vähemmän ahkerat ja vieläpä epärehelliset, ylennettiin.

Kun nainen lopulta kysyi pomoltaan, miksi hänen oli ohitettu ja mitä hän voisi parantaa seuraavaa tilaisuutta silmällä pitäen, pomo kertoi hänelle tuosta kokouksesta. Pomo sanoi olevan toimintamallina naisen elämässä olla olematta totuudellinen ja valittaa - olla ottamatta vastuu elämästään. Pomo tarvitsi siihen tehtävään jonkun, joka kertoisi hänelle totuuden suoraan hinnasta välittämättä eikä nainen tehnyt sitä. Asia ei ollutkaan lopulta Jumalan syytä, yllätys, yllätys - nainen oli tehnyt sen itselleen sillä, ettei ollut käsitellyt sydämessään olevaa epävanhurskautta.

Tämä on sitä Kristuksessa kasvamisen perusasiaa, ihmiset. Että tunnustamme kielteiset asiat elämässämme emmekä syytä tietöitä myöhästymisestämme. Ettei syytetä ystävää, joka vastasi valheutista koskevaan sähköpostiin. Ettei väitetä vaimolle, että pesit ne (säleverhot) hänen takiaan. Vaan on sävyisä, sydämelmä nöyrä, oppimiskykyinen ja halukas korjaamaan motiivit syvällä sisimmässä, jonne vain Jeesus näkee.

Kun kuningas Saul menetti valtakunnan - hän menetti sen ensin sydämessään ennen kuin menetti sen luonnollisessa

1. Sam. 13:1-14:ssä profeetta Samuel oli käskenyt kuningas Saulin odottaa häntä seitsemän päivää ja sen jälkeen he uhraisivat Herralle ennen kuin Saul lähtisi taisteluun pelättyjä filistealaisia vastaan. Kun Samuel oli myöhässä, Saul uhrasi uhrin itse kaapaten Samuelin roolin. Kun Samuel saapui, hän kertoi kuningas Saulille, että Saulin toiminnasta Jumala oli päättänyt antaa valtakunnan jollekulle toiselle. Mitä Saulilla oli sanottava omaksi puolustukseksi, kun Samuel lopulta saapui?

"Koska kansa oli jättämässä minut, etkä tullut silloin kun sanoit tulevasi, ja filistealaiset olivat kokoontumassa taisteluun, jotta he eivät tulisi taisteluun ennen kuin olin uhrannut Herralle, pakotin itseni uhraamaan uhrin." Jakeet 11-12 (suomennos tässä)

Huomaa, että kaikki Saulin Samuelille kertoma oli totta. Mutta ohjeina oli odottaa profeettaa, omata riittävästi uskoa Herran yleiseen johdatukseen ja ajoitukseen niin, että sallii asioiden tulevan tehdyksi asianmukaisesti. Sen sijaan Saul väkisin sai aikaan tilanteen ja sitten hänellä oli otsaa syyttää kaikkia muita paitsi itseään. Hän menetti valtakunnan kypsyyden puuttumisen vuoksi. Koska hän oli tuossa asemassa, hänen odotettiin myöntävän virheensä.

Saul ei menettänyt valtakuntaa taistelussa epäonnistumisen vuoksi yhtään sen enempää kuin yllä kerrottu nainen menetti ylennyksen koska oli myöhässä tuosta kokouksesta. Mutta koska nainen ei ottanut omistajuutta siitä, että tuli myöhässä tuohon kokoukseen, hänet sivuutettiin. Nainen menetti ylennyksen ensin sydämessään, ennen toimintaansa.

Mekin menetämme vähän Jumalan valtakunnasta, Jeesuksen kuninkuudesta sydämessämme vähän kerrallaan, kun ensin syytämme jotakuta muuta jostakin edessämme olevasta vaikeudesta. Poikkeamme totuudesta saadaksemme itsemme näyttämään paremmalta, kuten Saul teki Samuelin suhteen. Ja nainen pomonsa. Kuten minä olisin tehnyt (viimeviikkoisten) säleverhojen kohdalla. Jeesus käski ottaa puuhirren silmistämme ensin pois ennen kuin yritämme ottaa sahanpurun hitusen lähimmäisemme silmästä. Mene aina ensin itseesi - kuinka voin kasvaa, onko tämä minä uskon olevan totta, itse asiassa totta? Ovatko motiivini puhtaat? Kuinka haluat minun kasvavan tässä, Herra? Kuinka voin kasvaa tässä asiassa?

Vanhurskas vai oikeassa?

Eräällä lakimiehellä oli asiakkaita, jotka olivat myös ystäviä - eräs pariskunta eräällä asuinalueella, joka haki poikkeuslupaa kodinomistajayhdistyksensä säännöistä. Tuo yhdistys on Yhdysvalloissa oleva sellainen kodinomistajien yhdistys, jonka puitteissa jokin asuinalue perustaa oikeushenkilöllisyyden omaavan yhdistyksen toimeenpanemaan sääntöjä, joiden tarkoituksena on pitää tuo asuinalue siistinä, viehättävänä ja hyvin hoidettuna. Jotkut säännöt voivat olla sellaisia kuin 'rikki olevia autoja ei voi pitää pysäköitynä jalkakäytävän reunassa yli 30 päivää' tai 'etupihalle ei saa istuttaa useampaa kuin kaksi puuta' tai tässä tapauksessa 'takapihalle ei saa rakentaa mitään rakennelmaa, joka olisi korkeampi kuin tonttien välissä oleva

umpiäitä'. (Tuon alueen tonttien välissä olevat umpiäidat olivat noin kuusi jalkaa eli 1,80 m korkeat.)

Asiakkaana ollut pariskunta halusi rakentaa kahdelle lapselleen suuremman/korkeamman leikkeihin soveltuvan rakennelman ja heidän täytyi tehdä kodinomistajien yhdistykselle poikkeuslupahakemus, joka aluksi hylättiin. Joten he palkkasivat lakimiehen hakemaan muutosta päätökseen, mikä tarkoitti yhdistykselle osoitettua kompromissitarjousta rakennelmasta, joka olisi korkeampi, mutta pienempi ja lyhyempi kuin alkuperäisissä suunnitelmissa.

Lakimies vastasi tuona päivänä puhelimeen kuullen huutoa ja kiljumista siitä, että hänen takiaan pariskunnan hakemus ei ollut mennyt määräajassa ja heidän suunnitelmansa ja kaikki kustannukset olivat yhtä tyhjän kanssa. He sanoivat lähettäneensä hänelle sähköpostin, joka vastasi hänen viimeiseen kysymykseensä eikä hän ollut koskaan vastannut ajoissa, jotta heidän tarvitsemansa lomake olisi saatu valmiiksi, joten muutoksenhaku evättiin. Lakimies sai potkut, hän menetti ystävänsä.

Kun hän tarkasti tietokoneensa, viimeinen kohta, jonka hän tarkasti, oli roskapostilaatikko. Ja totta tosiaan, pariskunnan sähköpostiviesti oli hänen roskapostilaatikossaan, mutta miksi hänen internet-palveluntarjoajansa oli lukenut sen sähköpostiksi? Kun hän avasi sen, hän havaitsi, että pariskunta ei ollut aloittanut sähköpostiaan millään tervehdyksellä. Ei mitään 'Hyvä _____', alussa ei mitään mainintaa hänen nimestään tai hänen lakiasiaintoimistostaan, ei yhtään mitään alussa. Sitten heidän antamansa vastaus ei ollut kunnan virke. Eivätkä he päättäneet asianmukaisesti loppusanoihin tai vastaaviin, eivätkä edes kirjoittaneet nimiään.

Kaikki tuo selitti sen, miksi miehen internet-palveluntarjoajansa oli pitänyt viestiä roskapostina - sen formaatti ei ollut asianmukainen, mikä ei ollut miehen vika ollenkaan, eikä olisi pitänyt odottaa hänen etsivän pariskunnan ei-asianmukaisesti muotoilemaa sähköpostiviestiä roskapostilaatikosta. Kun mies pyysi pariskunnalta anteeksi ja selitti, mitä oli tapahtunut, pariskunta oli yhä vihoissaan miehelle eikä ottanut mitään vastuuta siitä, että heiltä oli jäänyt muotoilematta sähköpostiviesti, mikä oli aikaansaanut koko jutun. Ei mitään anteeksipyyntöä heidän osuudestaan asiassa. Vain vihaa lakimiestä kohtaan ja loppu ystävyysuhteelle.

Kummassakin tapauksessa se ihminen, jota kohtaan tehtiin vääryyttä, oli se joka pyysi anteeksi. Väärässä olleet ihmiset väistivät vastuutaan tai pukivat yhtäkkisen ymmärryksensä siitä, että itse olivat väärässä ja heillä oli oma osuutensa, vihastumiseen ja vihaan, jotteivät he jäisi kiinni, jottei heidän täytyisi pyytää anteeksi. He halusivat olla oikeassa enemmän kuin halusivat vanhurskautta. Nämä samat ihmiset, he kaikki, ovat karismaattikkoja, kätensä kohottavia, kielillä puhuvia, kuinka-rakastankaan-Jeesusta -kristittyjä, mutta he ovat pelkkiä vauvoja ihmisinä ja kristittyinä. Surullista. He ovat saattaneet tuntea Herran 30 vuotta, mutta he ovat yhä hengellisissä vaipoissa. Tuo ei ole minun arvioni - se on Paavalin ja Pietarin. Siitä ensi viikolla.

Minua hämmästyttää aina se, kuinka nopeasti kristityt alistuvat veljien syyttäjälle (paholainen Ilm. 12:10:ssä) naamioiden kieltäytymisensä vastuun ottamisesta vihaan ja ihmissuhteiden katkaisemiseen - koska, kuten tuo syyttäjä, jos hän myöntäisi olevansa väärässä, hänen täytyisi taipua Jeesuksen Herruuden alaisuuteen. Seurakuntalaiset ovat surullisen kuuluisia näissä esimerkeissä hahmotellusta käyttäytymisestä. Mutta nämä samat ihmiset, jotka niin nopeasti katkaisevat tai rajoittavat rankasti suhteitaan veljiin ja sisariin Kristuksessa, joiden kanssa heillä on suhde koko iankaikkisuuden ajan, he sietävät halukkaasti työtovereita, jotka tekevät tällaisia asioita, koska tarvitsevat palkkansa. He sietävät naapureita, koska heidän lapsensa leikkivät naapureiden lasten kanssa, sukulaisia, koska he näkevät heitä kaikissa suvun juhlissa - mutta antakaapa toisen kristityn tehdä sellaista, mikä on heidän silmissään väärin ja mikä antaa heille tekosyyntä käyttäytymättä aikuismaisesti ja olemaan myöntämättä omaa väärää asennettaan ja toimintaansa - he ovat unohtaneet sen tosiasian, että he toimivat kuin veljien syyttäjät, käsi kädessä hänen kanssaan.

Enemmän perusasioita ensi viikolla... ihmissydän on niin... monimutkainen... mutta on olemassa ratkaisu - ja näemme sen ensi viikolla. Siihen saakka, siunauksin,
John Fenn

The Ways of Righteousness #3 **Vanhurskauden tiet, osa 3**

Hei kaikki,

Olin mukana erään kotiseurakuntaverkostomme yhteydessä toimivan kotiseurakunnan kokoontumisessa ja pyysin esirukousta, koska olin hyvin väsynyt ja tarvitsin viisautta joillakin alueilla. Niinpä kaikki kokoontuivat ympärilläni seisoessani, laskivat kätensä päälleni ja tunsin virvoitusta hengessäni ja sielussani heidän rukouksissaan. Oli muutamia rohkeita profetioita ja olin siunattu ja tunsin oloni paljon paremmaksi. Kun kaikki ottivat kätensä pois päältäni ja palasivat istuimilleen, tunsin nykyisen vasemmassa lahkeessani.

Katsoessani alaspäin näin Adam-nimisen pikkupojan nykivän lahjettani. Hän oli niin suloinen, nelivuotiaana hänellä oli silmänsairaudesta jo vahvat silmälasit, ja hän oli vähän paremmin pukeutunut kotiseurakunnan kokousta varten. Hänelle oltiin opettamassa kunnioitusta vanhempia kohtaan, joten kun kysyin, mitä hän halusi, hän vastasi: "Pastori John. Herra sanoi jotakin minulle sinua varten." (Vaikkemme käytä tittleitä, annoin arvoa ajatukselle). Kaikki huoneessa hymyilivät, koska hän oli niin suloinen ja niin vakavissaan, ja lempeästi vastasin: "Kiitos, Adam. Olisi upea kuulla, mitä Herralla on minulle. Mitä Hän sanoi?"

Hän katsoi ylöspäin minuun noiden paksujen linssien läpi ja mitä vakavimmalla nelivuotiaan äänellä hän sanoi: "Herra sanoo sinulle, että Hän rakastaa sinua ja että toimit hyvin." Sydämeni suli aidosta arvostuksesta, sillä tuo yksi yksittäinen sana merkitsi minulle enemmän kuin kaikki sitä edeltäneet. Sanoin hänelle välittömästi:

"Kiitos Adam, se on kyllä Herralta, kiitos paljon, että jaoit sen, se merkitsee minulle niin paljon. "Mihin hän vastasi ojentaen kämmentään: "Ole hyvä. Saanko 20 dollaria?"

Kaikki purskahtivat nauramaan ja muutama ihminen kommentoi, että pojan on täytynyt katsoa kristillistä tv:tä, LOL - mutta tuo sana pysyy rakkaana sydämessäni vielä tänäkin päivänä.

Kuin lapsi

Se, että Adam oli riittävän läpinäkyvä pyytääkseen minulta 20 dollaria ihmisiä täynnä olevan huoneen edessä, osoitti hänen täyttä vilpittömyyttään kaikilla alueilla. Ei mitään oman halunsa kaihtamista, ei mitään valhetta sanomalla, että hän tarvitsisi rahat sairaalle koulukaverille - hän vain halusi tietää, antaisinko hänelle 20 dollaria ja hän oli riittävän rohkea ja läpinäkyvä pyytääkseen sitä. Hänen rukouksensa oli vilpitön. Hänen profetiansa oli vilpitön. Hänen rahanpyyntönsä oli vilpitön. Kokonaan läpinäkyvää.

Vertaa hänen lapsuuden vilpittömyyttään tähän

Kun olimme pastoreina Coloradossa, meillä oli seurakunnassamme keski-ikäinen nainen, joka oli tunnetusti ihmisiä jonkin verran hyödyksi käyttävä. Osana päivittäistä rutiiniaan hän käveli paikallisen kahvilan ohi ja jos näki jonkun ystävän, istahti tätä vastapäätä ja alkoi puhua, kunnes tuo tämä tarjoutui ostamaan hänelle kahvia ja välipalan. Hän 'kruisaili' kahvilassa, ruokabaareissa, ja kuulin muutamia kertomuksia siitä, että hän oli nähnyt jonkun tuttavansa jossakin kaupassa ja norkoillut tämän ympärillä kommentoiden sitä, kuinka halusi sen tai tuon jutun, mutta hänellä ei ollut rahaa siihen toivoen, että tuo toinen maksaisi hänen haluamansa jutun.

Eräänä päivänä huomasimme hänen alkaneen käyttää kaulan ympäri kiedottua niskatukea. Hän ilmoitti satuttaneensa niskansa ja joutuvansa todennäköisesti työkyvyttömyyseläkkeelle. Hän oli lähellä eläkeikää, mutta hänen eläkkeensä ei olisi ollut paljoakaan. Hän käytti tukea kaikkialla ja toisti tarinaa jokaiselle kysyjälle. Eräänä iltana hän tuli Barbin johtamaan naisten rukouskokoukseen. Barb sanoi Pyhän Hengen läsnäolon olleen niin voimakkaan, että monet 'kaatuivat hengessä' istumapaikoillaan, ja hänellä oli profeetallisia sanoja jokaiselle paikalla olevalle.

Niskatukea käyttävä nainen oli istunut tuolillaan, ja kun Barb laski kätensä hänen päälleen, nainen kaatui sivuuttain ikään kuin Hengen 'tyrmäämänä' useiden minuuttien ajaksi. Kun hän virkosi, hän kysyi Barbilta vaimeaan ääneen, mitä hänen pitäisi nyt tehdä. Barb tunsu Hengen kautta, että asialla oli jotain tekemistä naisen niskan kanssa, joten hän vastasi jotenkin näin: "Tee vain mitä Herra haluaa sinun tekevän." Nainen poisti hiljaa niskatukensa emmekä koskaan nähneet hänen käyttävän sitä uudelleen. Hänen petoksensa oli paljastettu ja käsitelty hänen sydämessään, ei ihmisen, vaan Jumalan taholta.

Hän oli pannut valheen kerroksen ilmaisen rahan saamista koskevan ahneutensa päälle. Mutta Herra paljasti lempeästi hänen valheensa ja pyysi häntä käsittelemään asian, ja hän teki niin.

Kerroksia

Kasvaessamme aikuiseksi opimme lisäämään sydämeemme kerroksia suojaamaan meitä ja saamaan meidät näyttämään paremmilta toisten silmissä. Pikku Adamilla ei ollut mitään kerroksia, joten hänen rukouksensa, hänen profetiansa ja hänen pyyntönsä saada 20 dollaria olivat yhtä kirkkaita kuin jos katsoisimme hänen sydäntään vastapestyn ikkunan läpi. Yllä olevan naisen oli oppinut peittämään sydämessään olevan totuuden valheiden kerroksilla.

Jeesuksen opetuslapsille keinona on kuoria nuo kerrokset, jotta saatamme katsoa omaa sydäntämme rehellisesti. Että voimme rehellisesti käsitellä aitoja motiivejamme, vain meidän ja Jeesuksen välillä, yksityisesti, ja tehdä Hänen pyytämänsä muutokset. Sen tähden Hän kysyi minulta (osa yksi tästä kirjoitussarjasta) mitä aioin kertoa Barbille siitä, miksi pesin ikkunan säleverhot. Hän yritti pitää minut läpinäkyvänä itseni ja Barbin suhteen - ja Hänen.

1.Kor. 3:1-15:ssä Paavali käsittelee eräitä Korintissa asuvia, joiden hän sanoi elävän kuin eivät olisi edes uudestisyntynteitä. Hän myös sanoi heidän olevan vauvoja, kykenevän vastaanottamaan vain Sanan maitoa, vaikka heidän tulisi jo syödä vahvaa Sanan ruokaa. Hän sanoi heidän olevan hengellisiä vauvoja, koska heillä oli sydämessään kateutta, riitoja ja hajaannusta. Hän kertoi heille, että jos he kuolisivat tuossa tilassa, nuo asiat olisivat kuin puuta, heinää ja olkia, jotka palaisivat Kristuksen edessä, vaikka he pelastuisivat. Hän neuvoi heitä kasvamaan aikuisiksi ja olemaan Sanan tekijöitä vaeltaessaan Herran kanssa.

Sana 'hajaannus' tässä on erityisen mielenkiintoinen...

Se on kreikan sana 'dichostasia'. Se tarkoittaa 'merkitä joku ja seisoa erillään'. Sana 'diche' tarkoittaa 'rikki, erillään' ja 'stasia' tarkoittaa 'seisoa'. Täsmällisesti sanoen korinttilaiset olivat merkinneet ne (kristityt), joiden kanssa olivat eri mieltä ja päättäneet 'seisoa erillään' heistä, repien rikki suhteen heidän kanssaan, erottaa itsensä heistä.

Paavali oli kertonut galatalaisille 4:19:ssä, että hän 'koki synnytystuskia (oli synnytysskivuissa) jälleen heidän puolestaan, jotta Kristus voisi saada muodon heissä', käyttäen raskausaikaa ja synnytystä kuvaamaan hengellistä kasvua. Hän selitti toiminnassa olevat voimat: Kristus meissä kasvaa ja työntää meitä sisältä käsin puhdistamaan motiivimme ja sallimaan itsellemme läpinäkyvyyden satutetuksi tulemisen uhalla samalla kun käsittelemme meissä toiminnassa olevia Kristuksen meissä kasvamisen vastaisia voimia - Kiusauksena on lisätä sydämemme päälle uusi epärehellisyyden kerros, koska emme halua käsitellä piilottelemaamme syntiä.

Ylpeys on tuo synti, riippumatta siitä, millä muulla nimellä me kutsumme sitä oikeuttaaksemme itsemme, kun tiedämme olevamme edes osittain väärässä - kyse on ainoastaan ylpeydestä, ja Raamattu viittaa siihen, ettei kukaan muu kuin tuo ylpeä ihminen voi nöyrytyä olemaan rehellinen itsensä ja Jumalan suhteen - mikään rukous ei voi sitä tehdä, vain tuo syyllinen henkilö itse voi sen tehdä. Sitä varten ei voi saada

rukousta. Kukaan ei voi laskea kättään yllesi ja vapauttaa sinua siitä. Ainoa, joka voi sen poistaa, on oman ylpeytensä takana piileskelevä ihminen itse nöyrytyksellä...

Ensi viikolla - kuinka käsitellä satutetuksi tulemista ja palata lapsen kaltaiseen läpinäkyvyyteen.

Siihen saakka, siunauksin,
John Fenn

The Ways of Righteousness #4 **Vanhurskauden tiet, osa 4**

Hei kaikki,

Eräs megaseurakunnan palveluksessa oleva mies antoi ihmeelliseltä näyttävän todistuksen eräässä keskiviikkoillan kokouksessa. Hän kertoi teini-ikäisen poikansa halunneen auton, eikä mitä tahansa autoa, vaan jeeppin. Uuden jeeppin. Ja hän myönsi halunneensa sellaisen pojalleen, sillä pian tämä päättäisi high schoolin ja tarvitsisi kulkuvälineen. Mutta perheellä ei ollut yhtään rahaa ostaa pojalle autoa, joten he rukoilivat ja taas rukoilivat.

Hän sanoi, että he jatkuvasti "rukoilivat ja uskoivat", ja eräänä päivänä, kun he olivat kävelemässä autokaupassa katsoen jeeppijä ja puhuen myyjille, he päätyivät erääseen autoon, mutta koska heillä ei ollut rahaa, he alkoivat lähteä kotia kohti. Mutta sitten ihmeiden ihme, myyjä kertoi autoliikkeen omistajalle asiasta ja kuultuaan tarpeesta, autoliikkeen omistaja päätti antaa tuolle nuorelle miehelle upouuden jeeppin. Mikä todistus Jumalan uskollisuudesta jos jatkoi rukousta, mies kertoi seurakunnalle. Huudot ja suosionosoitukset olivat korviahuumaavia tuon keskiviikkoillan kokouksessa.

Totuus

Totuus on se, että pojan isä oli erään osaston johdossa siinä seurakunnassa ja tuon paikallisen autoliikkeen omistaja oli sen seurakunnan jäsen. Autoliikkeen omistaja myös puhui eräissä seurakunnan järjestämässä konferensseissa, joissa oli usein mukana tuon isän osasto, joten he tunsivat toisensa hyvin. Niin hyvin itse asiassa, ettei pojan isä kokenut syyllisyyttä soittaa useita kertoja päivässä autoliikkeeseen noin kahden viikon ajan painostaen omistajaa antamaan hänen pojalleen uuden jeeppin... ja lopulta kahden viikon tyrannisoimisen ja soittelun jälkeen autoliikkeen omistaja antoi periksi. Kaikki tämä tapahtui kulisissa, ja vain muutamat meistä tiesivät, mitä pojan isä oli tekemässä... niinpä meitä murehduttivat ja surettivat miehen kertomat valheet tuona keskiviikkoiltana.

Taistelu vanhurskaudesta hänen sydämessään oli taistelua, jossa vastakkain olivat pojalleen parasta haluava ylpeä isä ja Herran oikeuden kasvaminen (yritys kasvaa) miehessä. Vanhurskauden tiet sydämessä ovat hienovaraisia ja Herra on herrasmies. Sen tähden tilaisuudet tehdä vanhurskaita päätöksiä ovat hienovaraisia, melkein

ehdotuksen kaltaisia tullen sisältäpäin, Hengen ajatuksia, jotka leijailevat ylöspäin mieleemme, niin hienovaraisia, että useimmat ihmiset ovat kuuroja Hänen äänelleen.

Paavali sanoi galatalaisille Gal. 4:19:ssä: "Lapsukaiseni, jotka minun jälleen täytyy kivulla synnyttää, kunnes Kristus saa muodon teissä."

On olemassa esirukous, jonka me kaikki rukoilemme rakkaidemme puolesta, jotta he tulisivat Kristuksen luo, mutta heti kun he ovat tulleet Herran luo, on olemassa siihen liittyvä jatkuva rukous, joka muistuttaa raskautta ja synnytysprosessia koskien heidän kasvamistaan aikuiseksi Kristuksessa. Jumala ei loukkaa ihmisen vapaata tahtoa, mutta rukouksemme auttavat Hengen pyrkimyksiä kasvattaa ihmistä sisällä olevasta hengen ihmisestä käsin ulospäin hänen elämänsä vahvistamalla häntä, jotta hän voi tehdä vanhurskaita päätöksiä. Tämä tapahtuu siten, että Herra sallii meidän joutua tilanteisiin, jotka vaativat meitä tekemään päätöksiä, jotka ovat joko vanhurskauden tai vanhoissa tavoissa pysyttelemisen mukaisia. *Ef. 1:17-18, 3:14-20, Kol. 1:9

Pietari sanoi 1. Piet. 2:2:ssa: "halatkaa niin kuin vastasyntyneet lapset sanan väärentämätöntä maitoa, että te sen kautta kasvaisitte pelastukseen."

Kasvakaan aikuisiksi pelastuksessanne. Sana, josta hän puhuu, ei tarkoita sitä painetussa muodossa olevaa Sanaa, joka meillä on tänään, sillä tuolloin muinoin ei ollut Uutta testamenttia painettuna - se tapahtui vasta vuosisatojen kuluttua. Sanan maito viittasi Elävään Sanaan, Kristuksen persoonaan heissä ja Hänen tuntemiseensa - Hänen kanssaan vaeltamiseen, kuten lapsi kulkee vanhemman kanssa, käsi kädessä, vilpittömänä, luottaen siihen, että Hän johtaa ja ohjaa ja opettaa hänelle perusasiat, jotka mahdollistavat kasvaa aikuiseksi Hänessä.

Tässä esimerkki: suklaakakku puhvetin linjastolla - tilaisuus

Barb ja minä olimme syömässä kotikaupunkimme ainokaisessa pöytiintarjoilua käyttävässä ravintolassa, jossa on myös salaattibaari. Siinä on hyvä valikoima vihreitä vihanneksia, salaatinpäällisiä ja kastikkeita. Salaattibaarin toisessa päädyssä on päivän jälkiruoka, joka kuuluu salaattibaarin hintaan. Tuona päivänä jälkiruokana oli suklaakakua.

Tilasin päivän erikoisen, joka oli savustettu lihamureke ja johon sisältyi käynti salaattibaarissa; käänän ei-amerikkalaisille 'savustetun lihamurekkeen': savustetut liharuoat paistetaan pitkään matalassa lämmössä ja suuressa määrässä puun savua ja se on yksittäisistä makua antavista ainesosista tärkein grillimausteessa eli lyhennettynä englanniksi BBQ-mausteessa. Lihamureke on jauhettua naudanlihaa vuokaleivän malliseksi muotoiltuna ja sitten paistettuna - ja tämä lihamureke oli paistettu savustusastiassa, mikä merkitsee ainutlaatuista ja herkullista erikoisuutta. Savustettu lihamureke ja minä olemme vanhoja ystäviä. Vanhoja ystäviä. Tilaamalla päivän erikoisen sain myös käynnin salaattibaariin osana kauppa, ja kuten sanoin, salaattibaariin kuului myös kakku.

Barb tilasi listalta jotakin muuta, johon ei kuulunut salaattibaaria. Minun ruokavalioni on proteiini- ja salaattipainotteinen, enkä oikein välitä kakuista. Barb on toisaalta hiilihydraattipohjainen elämänmuoto. Hän rakastaa kakkuja, leipiä, kaikkea sellaista. Kun olimme lähestymässä aterian loppua, keskustelimme tästä aiheesta, josta nyt kirjoitan ja siitä kuinka Herra sallii meille tilanteita, joissa joko vaellamme vanhurskaudessa tai laiminlyömme vanhurskauden työn itsessämme.

Puhuessamme ilmeni, että salaattibaari oli täydellinen esimerkki. En halunnut kakkua, mutta Barb söisi kyllä sitä. Minun olisi epävanhurskasta mennä salaattibaariin ja hakea kakkupala ja sitten tuoda sen pöytään ja antaa Barbille.

Tietenkään meistä kumpikaan ei tekisi niin riippumatta siitä, kuinka paljon Barb saattaisi haluta kakkua, koska se olisi varastamista - mutta keskustelimme siitä, kuinka mahdollisuudet vanhurskaudelle kasvaa ihmisessä kulkevat ohi näkymättä, koska kristityillä ei ole vanhurskautta - toisin sanoen oikeudellisuutta sydämessään elämäntapana.

Olisin voinut pyytää tarjoilijaa tuomaan kakkupalan Barbille, tarkoittaen sitä, että olisimme maksaneet siitä, koska se ei ollut osa Barbin ateriana. Se olisi ollut vanhurskas tapa toimia. JOS olisimme olleet epärehellisiä, olisin voinut hakea kakkupalan, jota en halunnut ja antanut sen Barbille ja olisin pettänyt Herran ja sisäisen vanhurskauden. Palkinto oikein tekemisestä on rauha ja sen verran suurempi läheisyys Herraan ja sellaiseen tilaan, jossa Hän voi uskoa minulle enemmän Itsestään.

Yksi niistä luonnekysymyksistä, joita Herra yrittää kasvattaa meissä, löytyy 2. Piet. 1: 3-4:ssä: "Kaikella uutteruudella lisätkää uskoonne moraalista erinomaisuutta" (suomennos tässä)... se on ensimmäinen mainittu asia, ja monet uskovat olisivat syöneet lounaan, varastaneet kakkupalan salaattibaarista ja antaneet sen puolisolleen ja ajatelleet, että Jumala siunasi heidän ateriansa. Mutta Hän olisi ollut tarkkailemassa. Hän olisi tietänyt, ja juuri sen verran vähemmän Hän olisi tiennyt voivansa uskoa heille... ja Hän olisi antanut heille toisen tilaisuuden olla varastamatta jonkin ajan kuluttua matkan varrella...

Ajattelemisen aihetta. Ensi viikkoon, siunauksin,
John Fenn

The Ways of Righteousness # 5 (dealing with emotional hurts)

Vanhurskauden tiet, osa 5 (tunne-elämän kipujen ja loukkausten käsittely)

Hei kaikki,

Jeesus ei koskaan muutu: Tapa, jolla Hän käsitteli ihmisiä evankeliumeissa, on se tapa, jolla Hän käsittelee sinua ja minua tänään. Joten jos tarkastelemme evankeliumeja, tiedämme, kuinka Hän käsittelee meitä.

Hän ei muuta sitä, kuinka Hän käsittelee meitä meidän rankan tai helpon lapsuutemme perustella tai meidän rikkautemme tai köyhyytemme, miehisyytemme tai naiseutemme perusteella: totuus on totuus ja riippumatta siitä, missä olemme olleet tai keitä olemme, Hän tulee aina pyytämään meitä sisältä käsin linjaamaan tunteemme ja ajatuksemme Totuutta vastaaviksi. Hän tuo meille tilaisuuden tehdä oikeita päätöksiä, tuntea oikeita tunteita, nähdä Hänen totuuteensa joka tilanteessa.

Niinpä kun puhumme tunne-elämän kivuista ja loukkauksista, meidän täytyy ensin kysyä, ovatko ne vanhurskaita tunne-elämän kipuja vai epävanhurskaita loukkaantumisia. Kaikki kivut eivät ole samanlaisia. Jotkut kivut ovat tulosta tapahtumista, jotka ihminen on itse aiheuttanut. Tuo loukkaantuminen ei ole oikeutettua ja hänet ja sydämensä täytyy jättää Herralle kohtaamaan seuraukset, ja se on sitä, mitä Hän tulee tekemään, jos ihminen ei tule totuuteen asiassa. Mutta sitten jokin kipu ja loukkaantuminen ovat oikeutettuja, ja ne täytyy Herran parantaa, mikä käsittää usein ajan kuluessa tapahtuvan parantumisen todeksi elämisen. Mutta ensin epävanhurskaaseen loukkaantumiseen.

Loukkaantuminen ja pettyminen ihmisiin

Joh. 6:26:ssa Jeesus sanoi Häntä etsiville ihmisille: 'Ette te minua sen tähden etsi, että olette nähneet tunnustekoja, vaan sen tähden, että saisitte syödä niitä leipiä (joiden määrän Hän oli moninkertaistanut) ja tulitte ravituiksi. "Auts, tuon täytyi sattua. Kun Hän sitten puhkesi kertomaan muutamia vaikeasti ymmärrettäviä vertauksia Hänen lihansa syömisestä ja Hänen verensä juomisesta - monet heistä lähtivät - hämmentyneinä, loukkaantuneina ja pettyneinä. (Joh. 6: 66-67)

Oliko heidän loukkaantumisensa oikeutettua? Heidän petetyksi tulemisen tunteensa olivat todellisia. Heidän syvät pettymyksen tunteensa Jeesukseen olivat todellisia. Heidän elämänsuunnitelmansa kääntyi yhtäkkiä uuteen järjestykseen ja he palasivat kotiin päästäkseen jaloilleen seurattuaan tätä miestä, jonka he luulivat olevan uusi kuningas, mutta Hän oli NIIN satuttanut heitä. Oliko heidän loukkaantumisensa oikeutettua? Ei. Olivatko heidän loukkaantumisen, pettymyksen, petetyksi tulemisen tunteensa todellisia? Kyllä. Todellisia tunteita, mutta epäoikeutettuja tunteita, joten Hän odotti heidän muuttavan tunteensa Totuuden mukaisiksi - Hän on sama tänään meidän suhteemme.

Entäpä Mk. 1:30-38, missä Jeesus asustaa Pietarin anopin kotona parantaen kaikki, jotka tulivat ovelle, auringonlaskuun saakka. Seuraavana aamuna Hän meni ulos ollakseen yksin ja rukoillakseen, ja kun Hänet löydettiin, Pietari sanoi: "Kaikki etsivät sinua!" odottaen Hänen alkavan parantaa jälleen kuten Hän oli tehnyt edellisenä iltana. Mutta Jeesus sanoi, että Hän aikoi mennä toisiin kaupunkeihin sen sijaan. KUINKA pettyneitä kaikkien ihmisten on täytynyt olla - kuinka loukkaantuneita - he tarvitsivat parantumista ja pelkästään mielijohteesta Jeesus peruuttaa ja jatkaa

eteenpäin. Mitä jos et ehtinyt edellisen illan auringonlaskun aikarajaan mennessä ja jäit sairaaksi tai loukkaantuneeksi? Heidän kipunsa ja pettymyksensä olivat todellisia. Mutta oliko heidän loukkaantumisen oikeutettua? Ei. Olivatko heidän pettymyksen, loukkaantumisen, vihan tunteensa todellisia? Kyllä.

Liittymäkohta Herrassa aikuiseksi kasvamiseen

Erota tunteesi siitä hetkestä ja kysy itseltäsi, onko loukkaantumisesi oikeutettua. Jos on, sitten Herra on kanssasi ja voit pyytää Häntä käsittelemään ne, ja Hän auttaa sinua työstämään tunteesi ja kärsimäsi epäoikeudenmukaisuuden tunteen.

Jos havaitset, että tuntemuksesi eivät ole oikeutettuja tai että tunteesi ovat tulosta siitä, että haluat jotakin epävanhurskasta, sitten Hän ei ole kanssasi (oikean vastustaminen on ylpeyttä, ja Jumalan vastustaa ylpeitä). Ja ellet ojenna itseäsi, sinut jätetään käsittelemään tunteitasi kunnes niin teet. Jos jatkat vastustelua (kuten ylpeys toimii), saatat löytää itsesi hengelliseltä saarelta syyttämässä kaikkia niitä ympärilläsi olevia, jotka ovat sinua satuttaneet ja sinut pettäneet ja hylänneet (vaikka tunteesi ovat oikeudettomia, koska sinä sait aikaan sen, että he toimivat niin) - kunnes olet valmis myöntämään omat virheesi. Oman sydämensä rumuuteen käsiksi käymistä ja tuon tilan korjaamista Kristuksen kautta kutsutaan aikuiseksi kasvamiseksi Kristuksessa.

Evankeliumeissa on kymmenittäin esimerkkejä siitä, että Jeesus tuottaa pettymyksen ihmisille, loukkaa ihmisiä tehden näistä pettyneitä ja vihaisia. Nuo Hänen toisissa aikaansaamansa tunteet ovat osaksi sitä, mikä lähetti Hänet ristille. Hän teki ihmisistä vihaisia ja toi heissä esiin tunteita, joita he eivät halunneet käsitellä. Hän ei koskaan muutu!! Hän tekee yhä niin meissä tänään!

Hän yhä provosoi meitä sisältä käsin oikeiden päätösten ja tunteiden tai väärin päätösten ja tunteiden valitsemisella. Hän saa meidät kohtaamaan Totuuden. SE on päätöksenteon kohta, se piste, jossa vallitsee korostunut tietoisuus ja tunteet koskien tilannettamme ja Totuutta. Heti kun Hän on saanut meidät tietoisiksi totuudesta, Hän vaikenee havainnoidakseen sydämemme ja mieleemme ja tunteidemme toimintaa nähdäkseen, mitä teemme.

Loukatuksi tuleminen on elämään kuuluva tosiasia; loukkaantuneisuuteen jääminen on valinta

Ne tunteet ovat todellisia, mutta loukkaantuneisuudessa eläminen on valinta. Itsesi leimaaminen vahingoitetuksi, loukkaantuneeksi, on valinta. Kyllä, sinun hylkäämisen, pettymyksen, loukkaantumisen, vihan tunteesi ovat kaikki todellisesti koettuja, mutta loukkaantuneisuus on valinta. Jos ihminen saatuaan hylkäämisen piston muuttaa tunteensa ja ajatuksensa välittömästi rakastamaan sitä, joka loukkaa ja syyttää, loukkaantuneisuuden piston voi sitten nähdä etäisyydeltä, mikä sallii päätellä, onko tuntemamme loukkaantuneisuus vanhurskasta vai ei.

Jeesus oli pettynyt siihen, että hänen lähimmät ystävänsä eivät kyenneet pysymään hereillä rukoillakseen Hänen kanssaan Getsemanessa. Se oli oikeutettua loukkaantumista. (Mk 14:37) Mutta se ei hidastanut Häntä vähääkään sen tekemisessä, mikä oli oikein (mennä ristille). Siinä on se ero. Ihmiset loukkaantuvat, joten he oikeuttavat itselleen neutraalille vaihtamisen elämässään pysähtyen juhlimaan ja toistuvasti kertaamaan loukkaantuneisuuttaan, syyttävät toisia siitä, missä he elämässä ovat. He syyttävät toisia, kulkevat seurakunnasta toiseen, kokouksesta toiseen, ihmisen luota toisen luo kykenemättä koskaan asettumaan aloilleen ja luomaan aitoja ja pitkäaikaisia ihmissuhteita, he ovat ihmisten ympäröimiä hengellisiä saaria hautomassa omia loukkaantumisiaan.

Emme saa antaa loukkaantumisen estää meitä tekemästä sitä mikä on oikein. Valinta tehdä mitä Sana sanoo kun se on vastoin kaikkea sitä miltä sinusta tuntuu ja vastoin kaikkea loukkaantumistasi, on osa Kristuksessa aikuiseksi kasvamista. Kun et etsi omaasi, kun et provosoi tai vastaa provosointiin, kun suhtaudut rakkaudellisesti vastenmielisiin. Olet vastuussa tunteistasi. Älä oikeuta niitä hormoneilla, väsymyksillä, sairaudella, stressillä - ole vain vastuussa siitä mitä tunnet. Opi hallitsemaan tunteita. Meitä johdattavat logiikka, päättely, Pyhä Henki, mutta harvoin meitä johdattaa yksin inhimillinen tunne - ne ovat niin ailahtelevaisia. Meidän on määrä olla vastuussa tunteistamme, se on niin yksinkertaista. Valitse tehdä oikein riippumatta siitä, miltä sinusta tuntuu. Aina.

Jeesus vie meidät aina päätöksen teon kohtaan - Hän kysyy meiltä aina kysymyksiä osoittaakseen, mitä sydämessämme on

Hän kysyi 12 opetuslapselta, kuka Hän heidän mielestään oli: kenellä oli ilmestys Isältä siitä, kuka Jeesus oli. Hän kysyy yhä ihmisiltä tänään: 'Kenenkä te sanotte minun olevan?'

Kun Jeesus kohtasi massiivisen kansanjoukon vailla mitään tapaa ruokita heidät, Hän kääntyi Filippuksen luo ja kysyi, kuinka niin moni ihminen ruokittaisiin, tutkien voidakseen nähdä, ulottaisiko Filippus tai kukaan toisista ajatteluaan 'ilmeisen ulkopuolelle' uskossa odottaen Herralta jotakin poikkeuksellista, koska oli nähty Hänen tekevän jo niin monia ihmeitä. Hän kysyy yhä meiltä, mitä teemme, kun kohtaamme edessämme mahdottomuuksia; ulotammeko ajattelumme 'ilmeisen ulkopuolelle' odottaen Hänen tekevän jotakin poikkeuksellista vai olemmeko kuin Filippus, joka vetäytyi takaisin luonnolliseen ja etsi vain luonnollisia ratkaisuja

Matt. 17:25:ssa, 21:28:ssa, 22:42:ssa Jeesus kysyi: "Mitä te ajattelette" kuulijoiltaan ja Hän kysyy meiltä yhä "Mitä te ajattelette?" elämäntilanteistamme. Vastaammeko me vanhurskaudessa vai syvästä, mutta epävanhurskaasta tarpeesta käsin olla oikeassa kaikissa asioissa?

Mk. 3:4:ssa Jeesus kysyi kysymyksen, joka on kirjattu myös Matteukseen ja Luukkaaseen: "Onko oikein tehdä hyvää (sapattina)?" Ja yhä Hän pyytää meitä arvioimaan, onko edessämme oleva tarve oikea ja sovelias meidän tehdä, vai pitäisikö

meidän tehdä jotakin muuta. Päätän tämän kirjoitussarjan ensi viikolla, siihen saakka, siunauksin,
John Fenn

The Ways of Righteousness # 6 car alarm, final **Vanhurskauden tiet, osa 6, auton varashälytin, viimeinen osa**

Hei kaikki,

Ennen kuin vien Chrisin takaisin ryhmäkotiinsa hänen viikoittaisen kotona käyntinsä jälkeen, syömme aina jossakin ravintolassa. Kyse voi olla yksinkertaisesta autossa syödystä hampurilaisesta istuessamme rautatiekiskojen vieressä odottamassa junan ajavan ohi, tai menemisestä ravintolaan nauttimaan ateria 'pöydässä istuen'. Tuona tiettyinä päivinä Chris halusi syödä sisällä Braum's -ravintolassa, joka on alueellinen hampurilais- ja jäätelömyymäläketju, sillä hänen teki mieli (paistettuja, luuttomia) 'kanapuikkoja' ja suklaapirtelöä.

Chris pitää kulmapöydästä, jonka alle hänen pyörätuolinsa on helppo rullata ja josta on mukava näköyhteys autokaista-alueella autoissaan oleviin ihmisiin. Chris on fyysisesti 37, mutta syntymänsä yhteydessä saamansa aivovaurion vuoksi, kun napanuora oli hänen kaulansa ympärillä vetosolmussa, hän on mieleltään noin nelivuotias. Sen seurauksena hän on ystävällisin nelivuotias 37-vuotiaan kehossa, jonka koskaan voit toivoa tapaavasi, hän ei koskaan ole kohdannut muukalaista ja hän kommentoi jatkuvasti autoja, junia, ihmisiä, koiria ja kaikkea ja kaikkia, jotka tiellemme osuvat.

Istuessamme kulmassa ja arvaillessamme, mitä autoissa istuvat ihmiset tilasivat ajokaistan palveluluukulta ja minne he olivat matkalla, huomasin kaiken sisällä tapahtuvan liikehdinnän taustamelusta, että pysäköintialueella jonkun varashälytin laukesi. Päättelin sen sammuvan suunnilleen puolen minuutin kuten niillä on tapana, mutta tämä vain jatkoi - se oli yksi niistä hälyttimistä, jotka soitattavat auton torvea noin puolentoista sekunnin välein, mutta koska kuten sanoin se oli ulkona, se oli vain taustamelua.

Torven jatkaessa soimista ajattelin itsekseni: "Täytyy olla jokin vanhempi huonokuuloinen pariskunta tai jotain, kun eivät tajua, että heidän autonsa varashälytin on lauennut. Minun pitäisi yrittää löytää auton omistaja." Antaessani katseeni kiertää aluetta, jossa asiakkaat istuivat pöydissä ja huomaisin olevani Chrisin jälkeen nuorin. Mutta sitten Chris kysyi jotakin toisesta autokaistalla olevasta autosta ja me arvelimme, mitä siitä tilattiin, minne oltiin menossa, millaista autoa ajettiin - ja yhä taustalla oli tuo melu. Ajattelin, että minun todella täytyisi löytää se vanha ihminen ja kertoa hänelle, että hänen autonsa varashälytin on lauennut.

Juuri silloin kurkotin kaulaani riittävän pitkälle katsoakseni pysäköintialuetta yksityiskohtaisesti nähdäkseni, missä tuon kaiken melskeen aiheuttava auto oli vain

havaitakseni, että se oli minun autoni! Minä olin se vanha äijä, jolla ei ollut aavistustakaan siitä, että hänen autonsa varashälytin oli lauennut! Nopeasti käteni sujahti vasempaan taskuuni, josta saatoin jopa ulkopuolella tuntea avainrenkaan ja joitakin kolikoita, joita olin saanut vaihtorahana aterian maksettua ja kun istuuduin ja taskut pingottuivat, yksi kolikko oli painanut hälytysnappia - minä olin syypää koko ajan!

Hermoilta käyvä Pyhän Hengen 'auton varashälytin'

Herra yrittää kasvattaa meitä sisältä käsin, sillä Kristus on meissä, kirkkauden toivo. Hänen äänensä on kuin tuo laukeava auton varashälytin, taustamelua, joka leijailee ylöspäin hengen ihmisestämme mielemme taustalle kuin ehdotus - pehmeänä, lempeänä, yllättäen tulevana ideana - kuitenkin Hän on aina paikalla kunnes me, jotka työnnämme tuon äänen niin kauas taustalle silkasta päättäväisyydestä kuulla muita ääniä, niin että tuskin kuulemme Hänen ääntään tai me käsittelemme asian, jonka Hän tuo esiin.

Etkö ole koskaan huomannut, että kun vaikkapa sinun on kiireesti maksettava jokin lasku täällä, Hän sen sijaan käsittelee sydäntäsi koskien jotakuta sisartasi tai veljeäsi tuolla? Jos olet sellainen kuten minä, olet ajatellut: "Kyllä Herra, tiedän, että minun täytyy rakastaa häntä, mutta voisimmeko sen sijaan puhua tästä laskusta?" LOL

Olemme jokainen kokeneet tuon juuri ennen kuin teimme päätöksen uskoa Jeesukseen - muistatko? Kuultuasi Jeesuksesta et saanut Häntä pois mielestäsi; kysymys siitä, mitä aiot tehdä 'Hänen suhteensa' oli aina taustalla. Riippumatta siitä, kuinka elämä käänsi huomiosi pois siitä, silloin kun mielesi vaihtoi vapaalle tai 'hiljaiseen moodiin', kysymys Jeesuksesta leijaili tietoisuuteesi. Sillä tavoitin Hän toimii. Se on Hänen 'auton varashälytimensä' meistä jokaisen sisällä kunnes me joko vaiennamme Hänet kerrostaen aikamme ja huomiomme elämän häiriötekijöillä tai turruttavilla asioilla, tai päätämme kuunnella Häntä ja teemme Hänen suhteensa myönteisen päätöksen ja sen kautta pääsemme siihen, mitä Hän on meitä varten varannut.

Margaret Beckerin albumissa 'Falling Forward' (suom. 'Eteenpäin kaatuen', 1998) on laulu nimeltä 'Clay and Water' (suom. 'Savea ja vettä'), joka sisältää seuraavat sanat: "Olen savea ja olen vettä, kaadun eteenpäin tässä kunnossa maailman pyöriessä ympäri niin nopeasti, hitaasti olen tulossa siksi joka olen. Mikään ei koskaan pysy samana, pyörä kääntyy aina. Tunnen muutoksen tulen, mutta jotenkin se ei polta. Niin kuin siunattu kerjäläinen, kompastelen armossa, kurottaen käteni kohden sitä, mikä odottaa. .." Saatamme kompastella, mutta jos sydän asettuu, tulet siksi, joka olet elämän mittaisessa prosessissa. Hänen tuomionsa, Hänen vanhurskautensa ei polta, jos käsittelemme sydämemme nopeasti.

Ytimeen tuleminen

Jotkut meistä ovat kokeneita kansalaisia, jotka ovat eläneet riittävän kauan ollakseen kokeneet eri karismaattiset ja evankelikaaliset ylä- ja alamäet lähtien siitä, että

suosikkipastorit ovat joutuneet epäsuosioon aina tämänhetkiseen oppivillitykseen ja seurakunnasta toiseen hyppelyyn. Jotkut meistä ovat kokeneet ihmisiä, jotka luulevat olevansa Pyhä Henki ja heillä on tarve osoittaa jokaisen virhe ja synti, vaikka eivät koskaan käännä syyttävää sormea itseensä päin. Olemme nähneet tuon kaiken, tai suurimman osan siitä. Kokeneilla kansalaisilla on tarpeeksi aikaa ja tarvottuja kilometrejä takanaan, niin että ovat ainakin maistaneet jonkin verran epätasapainoisuutta tai ehkä olivat osallisia osasta tuota epätasapainoisuutta jonkin aikaa ennen kuin Herra vei heidät takaisin tasapainoon.

Jossain kohdassa useimmat tajuavat, että se kaikki on vain 'höttöä', häiriötä, kypsymättömyyttä, eikä sillä ole mitään tekemistä heissä olevan Kristuksen kanssa, se on vain puuhastelua, joka on naamioitunut hengelliseen kasvuun ja kypsyyteen. Aluksi heitä hämmentää kiinnostuksen puutteensa viimeisimpään 'vuodatukseen' tai kiistelyyn, joka ulottuu maapallon pannukakkumaisuudesta aina ylöstempaukseen ennen vaivan aikaa ja kaikkeen niiden välitä ja ihmettelevät, mikä heitä vaivaa. Ennen he olisivat hypänneet torveaan toivottavan äänekkäimmän ja näyttävimmän hengellisen villityksen mukaan. Mutta nyt he vain haluavat jotakin todellista. Todella tuntea Jumalan. Mikään muu ei tyydytä. He haluavat vanhurskauden vaikutuksen itseensä, he haluaavat tuntea vanhurskauden tiet.

He 'viisastuvat' ja tajuavat, mikä on heidän todella etsimänsä ytimenä - he haluavat tuntea Isän ja Herran Jeesuksen. He haluavat olla yhteydessä Pyhän Hengen kanssa. He haluavat kasvaa rakkaudessa, ilossa, rauhassa, lempeydessä, pitkämielisyydessä, sävyisyydessä, jumalisuudessa, johdonmukaisuudessa, moraalisisessa erinomaisuudessa, veljellisessä rakkaudessa, agapé- rakkaudessa. He haluavat aitoja ystäviä, jotka eivät jätä heitä, jos he vaihtavat seurakuntaa tai sattuvat loukkaamaan heitä kerran tai kaksi.

Olet siirtymässä toiseen näistä suunnista - kumpaan?

"Mutta tämä on tuomio, että valkeus on tullut maailmaan, ja ihmiset rakastivat pimeyttä enemmän kuin valkeutta; sillä heidän tekonsa olivat pahat. Sillä jokainen, joka paha tekee, vihaa valkeutta eikä tule valkeuteen, ettei hänen tekojansa nuhdeltaisi. Mutta joka totuuden tekee, se tulee valkeuteen, että hänen tekonsa tulisivat julki, sillä ne ovat Jumalassa tehdyt." Joh. 3:19-21 Samana säilyminen merkitsee pimeydessä pysymistä. Liiku eteenpäin, ryntää tuomiolle, juokse valoon.

Tule siksi joka olet - päätän tällä

Nuoruusvuosistani lähtien sydämeni on halunnut lujasti etsiä ennen kaikkea vanhurskautta osittain sellaisten juttujen kuten Nancy Honeytreen 'Evergreen' (suom. Ikivihreä) albumin avulla (1975), joka minulla on puhelimeni ja tietokoneeni soittolistalla ja jota yhä kuuntelen usein. Kappale 'Searchlight' (suom. Valonheitin) sisältää nämä sanat: "Valonheitin, käännä keilasi minuun, kun en ole sitä, mikä näytän olevani. Kun pimeys hiipii sisälle, käännä valosi minun syntiini. Oi valonheitin, käännä keilasi minuun. Jeesus, kun elämäni on mennyt ja kutsut minut valtaistuimesi luo.

Kuinka kaipaamme saada kuulla sinun sanovan tuona ylösnousemuksen päivänä, Oi, hyvin tehty, lapseni, tervetuloa kotiin! Tervetuloa kotiin, lapsi."

Vanhurskaudet tiet ovat prosessi, ja sitä auttaa parhaiten, kun sitä katsoo pitkällä aikavälillä. Isä ja Herra ovat panostaneet meihin ikuisuutta varten. Ef. 2:7 sanoo, että Hän tulee jatkamaan armonsa ja hyvyytensä osoittamista meille 'tulevina maailmanaikoina'. Käsittele ongelmat, jotka Hän tuo esiin sisälläsi, ja korjaa ne, opi virheestä, ja jatka eteenpäin. Älä lopeta edistymistäsi piehtaroidulla saastassa. Salli vanhurskauden työn sinussa saada tahtonsa läpi. Aseta tavoitteeksesi nro 1 kasvaa Hänessä, joten mukauta tunteesi, päätöksesi ja tekosi sellaisiksi, joita Hän haluaisi sinun ajattelevan, tuntevan ja tekevän. Vanhurskauden palkka on rauha. Ah. Uusi aihe ensi viikolla. Siunauksin,
John Fenn